

רע"פ 5205/14 - רונאל סלמה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5205/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: רונאל סלמה

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 10.7.2014, בעפ"ת 2196-07-14, שניתן על-ידי כב' השופט ר' בן-יוסף.

בשם המבקש: עו"ד ארז רופא

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט ר' בן-יוסף), בעפ"ת 2196-07-14, מיום 10.7.2014, בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב-יפו (כב' השופט ד' סעדון) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בפ"ל 2336-02-14, הכרעת דין מיום 25.5.2014, וגזר דין מיום 28.5.2014.

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, לפיו ביום 4.2.2014, נהג המבקש באופנוע, ולא ציית לשוטר שהורה לו לעצור. המבקש

המשיך בנהיגה, חצה צומת ברמזור אדום, ונמלט מהשוטר. כל זאת, בשעה שרישיונו של המבקש נפסל, בהחלטתו של בית המשפט לתעבורה, מיום 6.10.2013 (פ"ל 1334/09). בית משפט השלום לתעבורה קבע, כי המבקש נהג באופנוע במועד האמור. זאת, על יסוד עדותו של השוטר, שהעיד כי זיהה את פניו של המבקש בוודאות, וכן על סמך עדותו של שוטר נוסף, שהיה במקום, והעיד כי רשם לפניו את מספר לוחית הזיהוי של האופנוע. בין היתר, קבע בית המשפט לתעבורה כי "גרסת הנאשם [המבקש] הותירה רושם עגום"; תשובותיו היו מתחמקות ומלוות בסתירות; וגרסתו, לפיה אדם אחר נהג באופנוע השייך לו, היא חסרת בסיס. בית המשפט לתעבורה הרשיע את המבקש בעבירות הבאות: נהיגה בזמן פסילה, לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה); נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10 לפקודת התעבורה; שימוש ברכב ללא פוליסת ביטוח בת תוקף, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; אי ציות להוראת שוטר, לפי תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961; נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; אי ציות לאור אדום ברמזור, לפי תקנה 22(א) לתקנות התעבורה. לצד זאת, זיכה בית המשפט את המבקש מעבירה של קבלת רישיון נהיגה ללא הודעה למשרד הרישוי על פסילה, לפי סעיף 66 לפקודת התעבורה.

3. בגזר דין, מיום 28.5.2014, הדגיש בית המשפט לתעבורה את חומרת מעשיו של המבקש, אשר מבטאים זלזול בשלטון החוק ונציגיו, וגרימת סכנה לעוברי אורח. זאת, חרף מאסרים מותנים שהיו תלויים ועומדים נגדו באותה שעה. לקולה, שקל בית המשפט את העובדה שהמבקש טרם ריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. לאחר זאת, השית בית המשפט על המבקש 11 חודשי מאסר לריצוי בפועל, תוך הפעלה של עונשי המאסר המותנים שעמדו לחובתו, באופן חופף; 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 22 חודשים, בחופף להפעלת פסילות מותנות; 18 חודשי פסילה על תנאי, למשך שלוש שנים.

4. על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה הגיש המבקש ערעור לבית המשפט המחוזי. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע, כי הכרעת הדין היא "מפורטת, ברורה, רהוטה ומוסברת", ואין כל מקום להתערב בממצאי המהימנות ובקביעותיו העובדתיות של בית המשפט לתעבורה. גם הערעור על גזר הדין נדחה, בהעדר עילה להתערבות, ובשים לב לכך שהעונש שהושת על המבקש הוא עונש קל.

5. המבקש לא השלים עם התוצאה, ומכאן הבקשה לרשות ערעור. בבקשה נטען, כי נגרם למבקש עיוות דין, כתוצאה מכך שבית המשפט המחוזי נמנע מלהתערב בהערכת המהימנות של העדים שנשמעו בפני בית המשפט לתעבורה. לטענתו של המבקש, העובדה שהשוטרים לא נקטו פעולות להעמדתו של המבקש לדין, במשך יומיים, מלמדת כי הם לא זיהו אותו באופן ודאי. כמו כן נטען לפגם בעדותו של השוטר שזיהה את פניו של המבקש, בכך שחלק מעדותו היתה כבושה, מכיוון שבפני בית המשפט הוא טען לראשונה, כי עלה בידו לזהות גם את לוחית הרישוי של האופנוע. בנוסף, טען המבקש לעניין העונש, ולדבריו ראוי היה להאריך את המאסרים המותנים ו"ליתן לו הזדמנות נוספת לחזור אל דרך הישר".

6. הבקשה שלפניי איננה עומדת באמות המידה שנקבעו בפסיקה למתן רשות ערעור "בגלגול שלישי". טענותיו של המבקש אינן חורגות בכהוא זה מנסיבות המקרה הקונקרטי, לא מעוררות כל חשש לעיוות דין, ולפיכך דין הבקשה להידחות (רע"פ 757/14 אבו צאפי נ' מדינת ישראל (23.7.2014); רע"פ 4803/14 מזרחי נ' מדינת ישראל (15.7.2014); רע"פ 4224/14 ברונשטיין נ' מדינת ישראל (24.6.2014)). למעלה מן הצורך יצוין, כי צדק בית המשפט המחוזי בכך שלא ראה כל עילה להתערבות בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדינית, וקל וחומר שאין כל מקום לעשות כן במסגרת ההליך הנוכחי (רע"פ 913/14

מוצאפי נ' מדינת ישראל (6.4.2014)). טענותיו של המבקש מבוססות על גרסה עובדתית, אשר נדחתה על-ידי בית המשפט לתעבורה באופן מפורש, על סמך נימוקים מפורטים ויסודות מוצקים. בין היתר, במסגרת הליך ההוכחות, נמנע המבקש מלהראות את הקסדה שברשותו, על מנת לבסס את הטענה כי השוטר לא יכול היה לזהות את פניו. גם הטענה, כי ההזמנה לדין נערכה רק יומיים לאחר האירוע, נדחתה נוכח עדויותיהם של השוטרים ונוכח התנהלות ההגנה, שלא פעלה לביסוס הטענה. לעניין העונש, הרי שנוכח עברו התעבורתי המכביד של המבקש, לא היה כל מקום ליתן לו "הזדמנות נוספת". יתר על כן, סבורני כי בית המשפט לתעבורה הקל עם המבקש באופן ניכר, בכך שהטיל עליו לרצות את עונשי המאסר בחופף.

7. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

על המבקש להתייצב לריצוי עונשו ביום 17.8.2014, כפי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ז' באב התשע"ד (3.8.2014).

ש ו פ ט